

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Ελλάδι... Δρ. ν. 3.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ

ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20

261—Γραφείον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγράφην συνδρομητῶν, μὴ συνο-
δευόμεναι ὑπὸ τοῦ τιμηματός τῆς συνδρομῆς, εἰσὶν
ἀπαράδεκτοι.

ΕΝΕΣΤΩΣΑ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

Τὸ ἀνώτερον σημεῖον εἰς θάλασσαν οἱ φιλόσοφοι κατὰ
τὴν ἀνακάλυψιν τῆς μακαριότητος ἦτο νὰ ἀποφανθῶσιν
ὅτι οὐδένα πρέπει νὰ μακαρίζῃ τις πρὸ τοῦ τέλους·
οὐχὶ ὅτι εὖρον ποῖον εἶδος κρείττονος μακαριότητος
ἐζήτουν μετὰ θάνατον, ἀλλ' ὅτι, μετὰ τοῦ θανάτου,
ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος ὑπέκειτο εἰς νέα
δυστυχήματα καὶ ἐμπόδια εἰς ἐκεῖνο ὅπερ ἦν ὡς
μακαριότητα. Ἡ χριστιανικὴ ὁμῶς φιλοσοφία προβαί-
νει περαιτέρω, δεικνύει ἡμῖν τελειότεραν μακαριότητα
καὶ ἐκείνης ἥτις ἐλπίζεται εἰς τὴν μελλούσαν ζωὴν.
Οἱ καθαρὸι τῇ καρδίᾳ εἰσὶν ἡδὴ μακάριοι, διότι δι'
αὐτοὺς ὁ κόσμος οὗτος καὶ ὁ μέλλων δὲν εἶναι δύο
οἶκοι, ἀλλὰ δύο δωμάτια, μία στοὰ δι' ἧς διέρχονται
καὶ μία διαμονὴ πρὸς ἀνάπαυσιν, ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ,
ὑπὸ μίαν στέγην, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Οὕτω δὲ ἡ χαρὰ καὶ ἡ πρὸς σωτηρίαν αἰσθησις τὴν
ὁποίαν οἱ καθαρὸι τῇ καρδίᾳ ἔχουσιν ἐνταῦθα, δὲν
εἶναι χαρὰ κεχωρισμένη τῆς χαρᾶς τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ
χαρὰ ἀρχομένη ἐν ἡμῖν ἐνταῦθα, καὶ ἀκολουθοῦσα
ἡμᾶς ἐκεῖ, ἐνθα ἐκχύνεται καὶ ἐξαπλοῦνται εἰς ἀπει-
ρὸν ἑκτασιν.

Αἱ Δύο Κληρονομίαι.

Τὸ δωμάτιον ἐνθα ἔκειτο ὁ ἀσθενὴς γέρον, ἦτο μι-
κρόν, καὶ τὰ ἐπιπλα πενιχρά, ἀν καὶ πάντα τὰ ἐν
αὐτῷ ἦσαν εὐπρεπῆ καὶ καθάρα. Ἐν τῷ δωματίῳ
ἦσαν τέσσαρα πρόσωπα ὁ ἀσθενὴς γέρον, ἡ σύζυγός
του, καὶ δύο τέκνα. Τὸ πρεσβύτερον τούτων ἦτο δε-
καπενταετής, τὸ δ' ἕτερον, κόρασιον, μόλις περὶ τὸ

δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὗτοι ἔσταντο
περὶ τὴν κλίνην ἀτενίζοντες μετὰ δαδερυσμένων
ὀφθαλμῶν εἰς ἀγαπητὸν πρόσωπον, ὅπερ μετὰ τινὰς
ἀσθενεῖς ἔτι τῆς καρδίας παλμοὺς ἐμελλε νὰ κατα-
σταθῇ ψυχρὸν καὶ ἄψυχον.

«Ἐδουάρδε», εἶπεν ὁ ψυχorroγῶν γέρον, λαμβάνων
τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ, καὶ ἀτενίζων εἰς αὐτὸν μετὰ τρυ-
φεράς καὶ συμπαθητικῆς μερίμνης· «Ἐδουάρδε, υἱέ
μου, μέλλω ν' ἀπέλθω. Δὲν ὑπόκνησεν ὁ ἀγαθὸς Οὐρά-
νιος ἡμῶν Πατὴρ νὰ μὲ κάμῃ πλοῦσιον. Οἰκίας δὲν
ἔχω, οὔτε γαίας, οὔτε χρήματα οὐτ' ἄλλο ἐν' νὰ ἀ-
φίσω εἰς τὰ τέκνα μου, εἰμὲ τὸ κληροδότημα καλοῦ
ὀνόματος, τὸ ὁποῖον σοὶ παραδίδω ὡς ἱεράν παρακα-
ταθήκην. Φύλαττε αὐτὸ καλῶς, ἵνα μηδὲν κηλιδώσῃ
τὴν λαμπρότητά του. Φύλαττε αὐτὸ ὡς κληροδότημα
οἰκογενειακόν, καὶ μεταβίβασον αὐτὸ καθαρὸν εἰς τὰ
τέκνα σου. Ἐάν ποτε πέσῃς εἰς πειρασμὸν νὰ πράξῃς
τὸ κακὸν συλλογίζου τὴν ὑψηλὴν ταύτην παρακατα-
θήκην, καὶ ἀπεχε. Ἐσο τίμιος, εὐσεβής, φιλόπονος,
ἐγκρατής, καὶ πιστὸς εἰς πᾶν ὅτι ἠθέλεις τις σοὶ ἐμπι-
στευθῇ, καὶ ἂν σοὶ ἦναι καλὸν ν' ἀποκτήσῃς πλοῦτη
ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, ὁ Θεὸς θέλει σοὶ τὰ ἐπιδαψιλεύ-
σει καὶ ἐάν διατελῇς εὐσεβής, καὶ τίμιος, κατέχων
αὐτὰ ὡς καλὰ δῶρα ἄνωθεν, ταῦτα ἔσονται σοὶ εὖ-
τυχία ἀντὶ δυστυχίας. Εἰσαι ἐπὶ παιδίον, ἀλλ' αἱ
χεῖρές σου ἐσυνείθισαν ἤδη νὰ ἐργάζωνται, καὶ ἀπέ-
κτησῃς ἐπιδεξιότητά τινα. Ἐσο πιστὸς εἰς τὸν κύ-
ριόν σου, ὡς ἐάν αἱ ἐργασίαι ἤθελον εἶσθαι ἰδικαί σου.
Ἀφίνω τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν σου ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν σου. Μηδέποτε λησμονεῖ αὐτοὺς, υἱέ μου.

Τότε θέσας ὁ ψυχorroγῶν τὴν ἰσχνὴν καὶ λευκὴν
χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, καὶ ἀνυψώ-
σας τοὺς δακρυροῦντας ὀφθαλμούς του, εἶπε μετὰ
τρεμούσης φωνῆς, «Ὁ Κύριος νὰ σὲ εὐλογήσῃ υἱέ μου,
καὶ νὰ σὲ φυλάττῃ ἀκηλιδωτὸν ἐν τῷ πονηρῷ τούτῳ
κόσμῳ.»